

LBRIS

We know
books

Redactor: Laura Nicolescu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Ilustrație copertă: Adina Dogaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUSTAFA, ZULLY

Bărbatul de la capătul Pământului : 31 de zile pe Camino : roman / Zully
Mustafa. - București : Cișmigiu Books, 2025
ISBN 978-606-28-1997-2

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062819972

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această
lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2025
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

Zully Mustafa

**Bărbatul
de la capătul Pământului**
31 de zile pe Camino

roman

CÎSMIGIU
books

Noraj Jones – Come Away With Me
 Bruce Springsten – Streets of Philadelphia
 Lhasa de Sela – Anywhere In This World
 Lhasa de Sela – J'arrive a la ville
 Tudor Gheorghe – Nunuțo
 Mihai Mărgineanu – Mai știi?
 Emil Kusturita – In Death Car
 Tanita Tikaram – Love is Just a Word
 Stevie Wonder – Yesterday
 Musica de Portugal – Loncura
 N.O.H.A. – Tu café
 Eartha Kitt – Je cherche un homme
 Rhapsody – Beyond the Gates of Infinity
 Room Eleven – Lalalala... Love
 Diary of Dreams – King of Nowhere
 Elend – Moon of Amber
 Ella Fitzgerald & Louis Armstrong – Moonlight in Vermont
 Lacrimas Profundere – An Orchid for My Whitering Garden
 Lacrimas Profundere – The Fate of Equilibrium
 Lacrimas Profundere – And How to Drown in Your Arms
 Tonino Carotone – Me cago en el amor
 Jesse Cook – Café Mocha

Cuprins

Prolog	7
Capitolul I. Hai hui prin lume	11
Drumul de sub stele	13
Cale lungă să ne-ajungă... ..	18
Pregătiri de plecare.....	21
Cei care rămân... ..	28
O lansare de carte	31
O agendă veche	36
Un târg	39
Mario, primul pelerin	47
Ultimele zile în capitală	52
Camino Real	56
Dimineața dinainte... ..	61
Aeroporturi și stații de autobuz	66
Deschide fereastra!	71
Cuibul de vulturi	78
Un pahar de vin	92
Miere de albine, rozete și bujii	97
Împăratul șerpilor și al țânțarilor	107
Pata de Oca	117
Pamplona	126
Cat-fight pe câmpii	135
Cu toate durerile înainte	153
Don Manolo	160
„Țestoasa”	175
Porumbeii lui Alin	188
S-a terminat cu gogoșile, domnule Sec!	200
Alte ciondăneli	211
Orașul oamenilor cu tricouri rupte	220
Explozii pe cer și în inimi	226
Găini albe de legendă	232
Pierduți pe câmpii, pierduți de noi înșine	236
Ruptura	252
Capitolul II. De capul meu	263
Marina, fata cu steagul	265

Jeremy, bărbatul care mi-a găsit harta	278
Jocuri de adulți	288
Juan de Barcelona	302
Despre dragostea necondiționată	310
KM 450 sau iertarea păcatelor	314
Catastrofă pe Camino	321
4 euro	339
Salutări din Spania	344
Noapte fierbinte de iulie	355
Doi e un număr bun, dar unu e senzațional	360
Păsări în crucea mesetei	367
„Și mort de voi fi, tot voi avea grijă de tine...”	374
Vodkă și limonadă	382
Un om norocos	390
Singurătate	393
Semne de loialitate	396
A fost odată ca niciodată...	397
Bernie, germanul cu ciorapi de damă	403
Semne de la Jeremy	413
Ierarhie	416
Pe urmele altora	418
Fapte diverse	422
Hit the Road, Jack!	431
Fast forward	435
Lira, cântecul liniștii	441
Capitolul III. Bărbatul de la capătul pământului	447
La cafeneaua „Bonfin”	449
Măturători de praf de stele...	455
Santa Compañía, legenda din pădurile Galiciei	459
Testul	469
În afara drumului	474
Podul din vis	486
Chirie pe mizerie	500
Întoarcerea	516
Epilog	525
A doua intrare în Santiago de Compostela	527
Muzica de du-te vino	531

Drumul de sub stele

*„Atunci s-au instalat în imperiul tău jefuitoarii.
Căci nimeni în el nu mai crea omul.
Iar obrazul patetic nu mai era mască, ci capac al unei cutii goale. Și au făcut
operă de distrugere a Ființei. Și nu mai văd nimic în ei, de-acum,
pentru care merită să mori. Și, deci, pentru care să merite să trăiești.
Căci accepți să mori doar pentru ceea ce te face să trăiești.”*
Antoine de Saint-Exupéry, Citadela

Am auzit despre un loc unde se întâmplă miracole. Un drum de 800 de km sau chiar mai bine, pe care dacă reușești să-l parcurgi pe jos te întorci la starea aceea pură pe care ai avut-o cândva, de pe vremea când împărțeau lopățelele de plastic și găletușele pline de nisip cu primul prieten, făcut pe moment, fără prea mult stat pe gânduri, fără făcut calcule inutile. Atunci, în vremea aceea când nu conta vârsta, sexul, starea materială a părinților celuilalt. Important era să fie nisip mult în jur ca să poți construi un castel de durată unui val, ca s-o poți lua apoi neobosit de la capăt.

Acum însă, devenind adult, mai poți să o iei chiar așa de ușor de la capăt, după ce ai trecut între timp printr-o primă mare falsă durere? După ce-ai plecat de-acasă și te-ai maturizat cam brusc? După ce te-ai despărțit cam brutal de cineva drag? După ce-ai întâlnit trădarea sub toate formele ei? Disperarea rutinei? Neîncrederea în oameni? Prea multe castele de nisip? Prea multe valuri mici, jocuri meschine, rânjete ipocrite? Dacă faci calcule și totul îți dă cu minus, vino cu mine pe Camino. *Un fel de ped aspera ad astra...*^{*} pe care l-aș traduce acum „prin buruieni spre stele”.

Am auzit multe despre drumul acesta, nu știu câte sunt adevărate. Și chiar dacă ar fi, la ora când scriu toate astea, nu mai cred în nimic. Mai am 20 de zile și încep primul pelerinaj din viața mea. Sunt musulmană, dar nu spre Mecca am de gând să mă duc. De altfel, nicio călătorie din viața mea nu a avut legătură cu vreo religie. Și...

— Gata, plec! i-am anunțat într-o zi pe toți și-am început să număr zilele în ordine descrescătoare.

Câțiva mi-au spus că sunt ne bună că vreau să fac așa ceva, să merg adică pe câmpii, fără niciun rost. Și încă pe jos. Uneori mama, în copilăria mea, copleșită de multe răbufnea cu năduf: „Îmi vine să-mi iau câmpii!” La șase ani mă întrebam: oare ce înseamnă asta? Cum să iei un câmp, darămite mai mulți? Apoi mai târziu mi-am dat seama că „a-ți lua câmpii” înseamnă să te duci departe. „Oare de ce nu și-a luat mama câmpii niciodată?” mă întrebam la 10 ani.

^{*} Prin greutăți spre stele (lb. latină)

— Vezi-ți de treabă, eu oricum plec!, le-am răspuns rând pe rând prietenilor mei.

Genul acela de prieteni cărora le spui uneori lucruri doar ca să-i vezi cum se șochează și cum caută argumente de ce nu e bine să faci ceva deosebit. Știi ei mai bine decât tine cum să-ți organizezi habitatul, tabieturile și imprevizibilitățile. A trebuit să răspund tuturor acestora care știau ei ceva despre mine, bănuiau demult, dar chiar să mă automutiliez mergând pe jos sute de km?

Pentru mine asta suna delicios, chiar dacă, poate, avea să-mi iasă pe nas acest „delicium”. Suna a dorința mamei. Ceva ce mama nu reușise. Altfel de ce ar fi oftat ea așa cu năduf? Știam în sfârșit la ce să mă aștept. La greu adică. La foarte greu. La și mai greu. Până când n-avea să-mi mai pese. Preferam asta decât să mai aud minciunile unora. Sau sfaturile. Sau explicațiile că au făcut aia sau ailaltă. Sau părerile de rău. Că n-au făcut aia sau ailaltă. Decât să le mai suport.

— Bine, dar ce te-a apucat?, mă întrebau alții.

Ce să mă apuce? Nimic. Sau totul.

Dar mai bine să povestesc cum a început.

A fost mai întâi obsesia plecării nu contează unde. Era atât de veche obsesia asta, încât cred că m-am născut cu ea și nu țin minte să fi vrut să rămân undeva sau în sufletul bun al cuiva. Sau poate n-a fost nimeni în stare să mă oprească. Și cu cât au trecut anii, cu atât dorința s-a adâncit și mi-a ros sufletul așa cum un pantof butucănos roade o gleznă prea fină. Plecarea nu contează unde se tot amâna din pricina atâtor lupte pentru supraviețuire, chipurile. Pe de altă parte, din cauza profesiei mele de jurnalist, lumea mă dorea în locuri diverse, pe la evenimente, pe la lansări de cărți, de cd-uri, forme de artă urbană, mă dorea prin cafenele, prin ceainării, iar eu, pentru că nu puteam să refuz nimic la vremea aceea, pentru că aveam impresia că voi jigni oamenii astfel, acceptam cu dragă inimă totul, îndepărtându-mă și mai mult de orizonturile visate și chiar de o anumită solitudine în care îmi plăcea să plonjez.

Acum doi ani, de exemplu, îmi dorisem să plec în Alger, pentru că eram un pic îndrăgostită de diletantul Delacroix și mă inspiraseră femeile lui algeriene. Simțeam chemarea Orientului până și în crupele cailor lui arabi. Curgea sânge oriental în venele mele, vezi bine... Apoi m-am răzgândit, am vrut să dispar în Tunisia, să mă întâlnesc cu rudele mele îndepărtate, acolo unde amestecul raselor a dat un popor simpatic și poate cam prea ager, dar care te-ar fi primit prin moscheele lui fără să-ți pună prea mari întrebări. N-a fost să fie nici atunci.

Fie n-aveam timp de nimic, fie n-aveam acea sumă impresionantă de bani care să mă pună pe drum. Apoi, m-am blocat în aceleași greșeli pe care le-am tot repetat de fiecare dată cu speranța că va fi altfel. Aceleași alegeri idioate. Aceleași rezultate previzibile. Ca un câine care se învârtă în jurul lanțului său și caută disperat o evadare, așa mă învățisem și eu prin

înfundăturile din viața mea. Sau ca omul ăla de zăpadă dintr-un scurt metraj Pixar care vedea dincolo de globul lui de sticlă o sirenă cam fierbinte ce-l tot ademenea din zâmbete și priviri, iar el nu putea să iasă de-acolo și să ajungă la ea, deși făcea eforturi supraomzăpezești. Și cum găsea o portiță de evadare, și cum se apropia de sirena cu pricina, mereu zâmbitoare, mereu răbdătoare, cum ceva se întâmpla și toate porțile i se închideau în nas.

Cam așa și eu. Aveam nevoie de un întreg Univers ca să mă pot reface.

Lucrurile nu puteau fi mai jalnice de-atât, deși la suprafață toată lumea vedea un om de succes. Puteam să am orice slujbă mi-aș fi dorit, orice bărbat mi-aș fi dorit, publicasem două romane la un interval de un an și jumătate, mă plimbam aproape prin toată țara cu lansările mele, eram un cetățean respectat în orașul meu natal, cine mai era ca mine? Majoritatea femeilor cu care intram în contact voiau să fie ca mine, majoritatea bărbaților care mă abordau inventau proiecte pentru mine în schimbul unei nopți năbădăioase de amor. Toate astea ajunseseră să mă plictisească. Și aici nu erau limitele mele, ci ale acestor oameni care nu-mi spuneau nimic nou și nici nu reușeau să-mi mențină treaz interesul cu ceva fabulos. Întâmplări și situații tulburătoare de absurde puseseră stăpânire pe mine, de parcă îmi testau rezistența psihică. Și de fiecare dată când un proiect de-al meu (nu de-al lor) se ducea dracului, de fiecare dată când vreun prieten își încălca promisiunile făcute, nu neapărat față de mine, ci față de el însuși, de fiecare dată când mai auzeam discuții mega-inteligente despre percepții sau mă trezeam în mijlocul unor femei cu sufletul stricat de atâtea răsete deșucheate, îmi doream să mă rup de tot, să nu mai văd, să nu mai aud, să nu mă mai enervez, să nu mă mai atingă nimic. Și de fiecare dată când totul se prăbușea în jur, căutam cu degetul pe hartă locuri potrivite, cât mai îndepărtate, cât mai străine de lumea asta, care nu fusese niciodată a mea.

Până când într-o zi am cochetat cu ideea că dacă aș lipsi din exiturile astea sociale, nu mi-ar simți nimeni lipsa. Că se vor găsi alții care să-mi ia locul, cum se și întâmplase în alte dăți, la scară mai mică, și-atunci...

Ce-ar fi să-mi iau 45 de zile, sau măcar o lună, departe de urbanul ăsta zavistit?

N-are sens să dau amănunte. Nici acum nu aveam timpul necesar, când l-aș fi avut oare? Nu se găsește timp oricum niciodată, cert e că tot trece. Și nici suma cea impresionantă de bani nu mai apărea odată, tot ce câștigam cheltuiam pe haine, chirii și ieșiri în centrul orașului. La afaceri nu mă pricepeam și nici nu eram în stare să iubesc bărbați cu bani. Specialitatea mea erau schizofrenicii, orgolioșii și geniile pustii. Așa că... îmi trebuia o călătorie ieftină și obositoare.

Știi doar că voiam să mă aventurez departe, sătulă de așteptările create de propria-mi minte sau imaginație. Să plec alandala, să întâlnesc miraculosul visat. Și din nou unicitatea. Poate credința în oameni. Să scap de venin. Dar și de sfaturile tuturor care nu puteau să trăiască în locul meu, care

nu se loveau de problemele mele, dar își ofereau cu nesăbuiță, ba chiar cu aroganță, exemple din experiențele lor de viață și mai avortate ca ale mele. Problemele mele erau mărunte de altfel, ca ale oricărui om. Chirie, slujbă, facturi. Nimic deosebit. Iubiri pe care le simțeam sucombând. O năruire de senzații și sentimente, dimpreună cu bunele mele intenții.

Și să nu-mi spună careva că totul depindea de mine să îndrept lucrurile. Când te plictisește cineva, punctând că tu ești de vină pentru ce ți se întâmplă, în cele mai multe cazuri ar fi bine să-l trimiți în mă-sa, care stă peste drum de apartamentul lui, sau chiar în aceeași scară de bloc, sau să-i lași parcare fără mașină și să vedem după aceea ce sfaturi mai dă. Să-l întrebi de Dumnezeu chiar în după-amiaza când a fost dat afară de la slujbă, după ce-a aflat că i-a luat locul unul mai pilos. Da, și să-l mai întrebi de sănătate imediat după ce și-a pierdut toate cardurile și cele câteva bonuri de masă lunare, fiindcă l-a enervat vreun prieten despre care doar ce-a aflat că s-a culcat cu vreuna dintre iubitele lor, taman cea principală, cea pe care voia să o ia de nevastă. Poți fi chiar tu acela. Eeee, atunci să te văd cine e de vină... Că așa... se găsesc toți să dea sfaturi și păreri avea și tanti Veta, nelipsita bârfitoare de la colțul străzii, dar cine o lua în seamă? Exemple aș putea să mai dau mii din viața mea sau a prietenilor mei, dar risc să nu fiu crezută, pentru că sunt atât de aberante încât te întrebi de ce ți-ai dorit în copilărie să crești mare atât de repede? Să fii liber, să nu depinzi de nimeni și să ai satisfacția că te poți descurca singur? Oare la asta visam eu când urmăream norii în toate verile copilăriei mele și vedeam în formele lor pelicule întregi de desene animate?

De-aia plecăm de-acasă cu toții, nu? Mereu ne cheamă câte-o sirenă de-asta seducătoare, mută ca un pește, dar cu un zâmbet perfid ce se transformă treptat într-un rânjet sfidător peste visele noastre moarte.

Ai două posibilități: ori te resemnezi, ori spargi globul de sticlă, chiar când nu mai ai nicio motivație și deja te cutremură gândul că nu vei găsi nimic dincolo de sticlă.

Pe scurt, eu nu voiam să mă resemnez. Trăgeam încăpățânată în aceeași direcție, deși rezultatele mă aruncau în aceeași înfundătură. Pe urmă, când zidul din fața ta devine din ce în ce mai gros și mai întunecat, mai încăpățânat în felul în care o mână invizibilă a rânduit cărămizile, simți nevoia să-l escaladezi să vezi ce e dincolo, chiar dacă scepticismul te trage de mână și-ți dă mii de motive să fii serios. Hai, mă, fii serios! Nu vezi că de-aia ai probleme? N-ai răspuns la apelul celorlalți.

Ba pe naiba, personal fusesem tot timpul prezentă la raport. Poate chiar asta să fi fost o greșală. Nu știu, dar trebuia să-mi dau singură seama ce și cum.

Și chiar în momentul în care parcă toți complotau împotriva mea să-mi arate greșeala colosală pe care am făcut-o, și anume aceea că nu mă mai resemnez odată, am descoperit o legendă. Sau mai multe. Un drum. Sau mai

multe. Și mii de oameni care aleargă anual de dragul acestei legende pe acest drum. O călătorie. Sau mai multe. Mă doare deja capul!

— Hai și noi pe Camino, a venit din senin propunerea Alexandrei, una dintre prietenele mele. Să vedem ce găsim acolo.

— Ce e Camino ăsta?

Mi-a explicat pe scurt ce știa și ea.

Ei bine... când nimic nu merge este cazul să te desprinzi de realitatea pe care ți-au construit-o deja alții. Să ieși din întâmplările lor în care nu te mai afli demult cu gândul sau cu spiritul. Poate că e cazul să-ți iei și trupul cu tine. Să cauți ceva care să conteze doar pentru tine. Ceva, dacă n-ai găsit pe cineva.

— De ce nu? Hai...

Am fost imediat de acord.

Și ce sunt mii de oameni în comparație cu miliardele planetei care aleargă după bani, sex, realizări materiale, se lăfăie în mediocritatea lor sau se târăsc prin lipsuri, renunțând zilnic la visele lor și găsim în asta un echilibru? Nu știam la vremea când am început să mă pregătesc pentru această călătorie, dar aveam s-o aflu pe parcurs. Nu de problemele mele fugeam, pentru că puteam să le dau un șut imaginar și să le fac să dispară chiar și așa. Ele nu aveau legătură cu mine, cu dorințele mele, nici cu revoltele sau regretele, ci cu faptul că în toate acestea nu mă mai recunoșteam.

Iată un motiv să dispari.

Cale lungă să ne-ajungă...

Info

Drumul către Santiago de Compostela este al treilea mare pelerinaj religios după cel către Ierusalim și Roma. Se spune că un țaran spaniol, condus pe un câmp de o ploaie de stele – „campus stella”, de aici numele de Compostela – a descoperit mormântul sfântului Iacob, unul dintre cei 12 apostoli ai lui Iisus. Rămășițele acestuia au fost aduse de simpatizanții săi din Spania, prin locurile pe unde sfântul Iacob, chipurile, ar fi călătorit și predicat. Istoricii și pelerinii au descoperit sau au avut numeroase viziuni în care „un cavaler alb amenința cu o sabie înfricoșătoare și avea o grimasă răzbunătoare”. Așa e legenda. Aceasta i-a impulsionat pe mulți să înfăptuiască Reconquista, care avea să-i alunge pe musulmani din Peninsula Iberică.

Ce aveam să caut eu, o musulmană, pe un drum catolic, aceasta era una dintre întrebările al cărei răspuns nu mă interesa. Pot trăi și fără să-l aflu. Mai degrabă mă încânta ideea că acest drum este unul paralel cu Calea Lactee și că, se mai spune, în unele nopți senine poți vedea de pe Camino spuma albă, luminoasă, lăptoasă, care taie cerul în două. Ce poate fi mai minunat decât asta?

Sunt un om destul de capricios, cam atât cât trebuie. Aș merge mai departe și-aș spune că sunt un om realist, așa, cu tot cu capriciile mele. Nici după ce-am citit „Camino” al lui Shirley McLane nu mi-a trecut prin minte să o iau pe urmele legendei, deși am crescut cu filmele acestei actrițe, am copiat coafurile ei și mi-a fost dragă în toate rolurile ei. Dar după ce a dat-o în misterele vieții de Apoi am încetat s-o iau în serios.

Alexandra, cea care mi-a recomandat cartea, spera să aibă pe drumul acesta niște viziuni, altele decât cele cotidiene, era împinsă de alte resorturi, fuga de o iubire nasoală, renunțarea la suferință, învățarea totală a detașării. Eu doream doar să scap de spectrul zilelor care curgeau în același fel, fără să fie totuși o rutină, așa că nu prea avea importanță dacă mergeam la Santiago de Compostela sau în Margarin de Mocasa.

Nu vreau să se supere vreun ezoteric pe mine, deși aceștia mi s-au părut tot timpul niște oameni dubioși, cu preocupări absolut inutile. Dacă acceptam că există vieți anterioare și dacă începeam să fac conexiuni ancestrale și karmice, deja era totul prea simplu și nu mai găseam niciun farmec în a suferi din când în când după vreun proiect ce nu mi-a ieșit. Și-apoi, mai important decât asta, faptul că identitatea mea dispărea total după moarte era prea trist, și nici nu mai avea importanță că mă voi naște din nou dacă nu țineam minte nimic din ce făceam acum.

Mi-am văzut, deci, de treaba mea și m-am apucat de căutat opinci de drum lung. Fiindcă un lucru era sigur. Trebuia să fac rost de încălțăminte bună ca să termin călătoria cu picioarele întregi. Dar chiar găsierea perechii potrivite de adidași sau de ghete s-a dovedit a fi o adevărată aventură. Și dacă așa stăteau lucrurile, în definitiv, ce-o fi așa mare șmecherie? Adio, deci, Alger! Adio, tunisieni! Sfinte Iacob, bine te-am găsit! Aleluiaaaa!

Mai cred că e bine ca atunci când iei bilete de avion să nu știi prea multe pe unde o să călătorești, fiindcă dacă ai toate datele s-ar putea să eziți, iar, în final, să renunți. Oricum nu conta decât că plecam pentru o vreme departe de tot. Așa că, după rezervarea și cumpărarea biletelor de avion dus-întors de la o agenție obscură din capitală, a început documentarea pe internet, prin biblioteci și cumpăratul de hărți, măsuratul de kilometri și anunțat în stânga și în dreapta, să fiu sigură că nu mă voi răzgândi.

Sunt acum uimită total de naivitatea și nerăbdarea cu care acumulam acele informații și-mi umpleam capul cu tot felul de tâmpenii în care nici eu nu credeam. Dar dacă ți-aș povesti de la sfârșit către început, dacă ți-aș spune ce știi acum, ar fi prea mult pentru tine.

Așa că... până una alta... o să-ți dau doar ce trebuie cât să nu te sperii, cât să mă însoțești pe coclauri. O să te păcălesc că e simplu și frumos. Că e aventură. Că este dorul de ducă pe pustiiuri. Că este fuga de rutină. De monitorul în spatele căruia îți duci existența. Exitul din datorii. Din eșecuri. Din rateuri. O să-ți spun că nu mai am imaginație să-mi inventez poveștile. Să-mi scriu cărțile. Că vreau să te aduc în reportajul vieții mele. O să-ți spun că sunt sceptică și vreau să mă crezi când spun că nu pun botul nici la magiile lui David Copperfield. Nici în mirabila sămânță. Nici în îngerii pe care toți i-au văzut pentru că au suferit de foame sau de sete pe drumul acesta și imaginația le-a jucat feste. Nici în sfinții care și-au râs de cele mai mari prietenii ale mele și le-au transformat în indiferențe. Nici în dreptate, mai mult decât în corupție. Știu că nici nu se spală bani în marile redacții. De fapt, nu pot să te mint chiar așa. Ar fi trebuit să spun: NU MAI CRED!

Nu e ca și cum a dat scepticismul din senin peste mine. Există motive, câte articole în portofoliu, tot atâtea absurdități, și rar, foarte rar, ca o oază, un om. O să-l dau naibii și pe Delacroix, odată cu telefonul mobil și tastatura de care am devenit dependentă. O să-mi atârn doar rucsacul de spinare, care nu va fi niciodată mai greu decât tona de scârbă pe care-am adunat-o între timp. Și cât de ușoare îmi erau cândva visele de adolescentă slăbănoagă! Ca aripile alea de porumbei albi ce poartă mesaje secrete către destinatari necunoscuți, ca să ne exprim plastic, mai ales că avem pretenția că facem literatură. Nu te aștepta totuși nici la literatură...

Aici e saltul meu în gol. În mister. În necunoscutul promis, de atâtea ori căutat. De data asta pe cărări spaniole jefuite de căpșunarii români. Prin munții stâncoși și văile lungi, asimetrice. Până la Cabo Finisterre o să te duc, cel mai vestic punct al Spaniei, acolo unde se zice că este capătul

pământului. Prin Navarra și prin Galicia. Prin Castilia și Lion. Cu gândul, cu inima, cu pașii mei. De mână cu o prietenă dragă am să merg.

Ei bine, când ai în mână biletele de avion, devine totul real și nu mai poți da înapoi.

Pregătiri de plecare

*În spatele călărețului șade grija cumplită
Horatiu, Odae, III, 1, 40*

Nu a fost nevoie de semne care să mă împingă în călătoria aceasta. Am găsit în ea promisiunea celor „Doi ani de vacanță” sau a „Copiilor căpitanului Grant”, cele două cărți ale lui Jules Verne, care mi-au încântat, ca oricărui alt copil din anii 80, imaginația. Era ceva demult înrădăcinat acolo, în amintirile și dorințele mele dintotdeauna.

Știu că am sperat mereu să mi se întâmple ceva extraordinar, o zi care să nu semene cu alta, o oră care să aducă *altceva*-ul îmbinat cu periculosul. Cu adrenalina. Cu faptul că ești viu și fierbe viața în tine. Să te lași în voia lui „fie ce-o fi”. Poate de aceea am ales să devin jurnalist. O profesie pe care o fac de la 19 ani. O viață destul de complexă (și de complicată) care se intersecta cu viețile altora pentru câteva momente. Povești de cules și de reparat. Și de rezolvat. Secunde transformate în veșnicie, ace pe care să le împungi într-o colecție unde putrezesc în timp atâtea subiecte. Miros de formol și arhivă de șoapte amare. Colecție de fire de nisip. Maculatură pentru un nou 1408.

Dar când jurnalismul devine rutină, când cazurile despre care scrii deși sunt diferite, vorbesc despre aceleași minciuni ale oamenilor, aceleași greșeli făcute din neglijență sau din indiferență, când vezi că nimic nu rămâne neplătit, mai ales Binele, și cât de rău își fac oamenii unii altora, totul devine obositor pentru spirit. Mirarea se transformă în încruntare, dezgustul în obișnuință și apare tristețea că nu rezolvi nimic, nu contribui cu nimic la construirea unei vieți mai bune pentru ceilalți. Ochii lor sunt în continuare lipiți, și-atunci la ce bun toate acestea? La ce bun să-ți transformi scrisul, vâlvătaia, pasiunea într-un prelungit blestem?

De ce mă încăpățânam atât? De ce nu puteam s-o las baltă, să mă întorc în învățământ, de exemplu, să fiu printre copii? Ei bine, nu eram chiar atât de naivă și nici n-aveam stofă de Marie Curie. Numai când mă gândeam că și-acolo încercasem să schimb ceva, dar mă lovisem de aceleași mentalități îmbâcsite, de aceleași capete zaharisite, și numai când știam cât de prost se plătește, atât de prost că peste câțiva ani se pot produce schisme la nivel atitudinal, îmi trecea imediat.

Cu pregătirile de plecare fusesem mereu obișnuită. Seamănă mult cu cele de întoarcere acasă, cu deosebirea că atunci când pleci nu știi unde ajungi și cum o să fie. Pentru o călătorie precum Camino este necesar să fii bine pregătit și să te aștepti la orice. Știam asta deja. Când ai de gând să